

Một hôm, tôi đang thơ thẩn hái duối chín sau vườn bỗng thấy chị tiến lại. Nhưng tôi vẫn tảng lờ. Ngay cả khi biết chị đứng sát rạt bên cạnh, tôi vẫn làm ra vẻ không để ý, cứ tiếp tục mò mẫm tìm kiếm những trái duối vàng nằm khuất trong nách lá.

- Trường! - Một lát, chị kêu.

Tôi quay lại, hắng giọng một cái nhưng không nói gì.

Chị Ngà mỉm cười:

- Mấy hôm nay Trường làm sao vậy?

- Em có làm sao đâu! – Tôi hờ hững.

Chị Ngà chớp mắt:

- Sao Trường không nói chuyện với chị nữa?

Tôi nhìn xuống những trái duối vàng trong tay:

- Tại em đi chơi suốt, đâu có nhà!

Chị Ngà nhìn đăm đăm vào mặt tôi. Có lẽ chị đang đoán xem tôi nói thật hay tôi đang quanh co bịa chuyện. Rồi không hiểu nghĩ ngợi như thế nào, chị bỗng chìa tay ra:

- Trường tham quá, hái duối ăn một mình! Cho chị mấy trái nào!

Chị Ngà chuyển đề tài một cách đột ngột khiến tôi cảm thấy bất ngờ. Tôi khẽ liếc chị và bối rối trút những trái duối vàng lên bàn tay mềm mại, trắng hồng đang xòe ra trước mặt.

Trái duối nhỏ bằng đầu đũa, ngọt lờ lợ, chả ngon lành gì, chỉ trẻ con mới thích. Hồi nhỏ tôi cũng thích ăn duối mê tơi nhưng mấy năm nay, đã lớn, tôi chẳng còn lang thang trong vườn hay dọc các bụi bờ sục tìm những trái duối chán bỏ xừ kia nữa. Bữa nay buồn bực trong lòng tôi đi thơ thẩn ngoài vườn và tiện tay bứt những trái duối đang nằm chi chít trên cành kia cho khuây khỏa chứ chẳng phải tôi thích thú gì cái mùi vị nhạt phèo của nó. Vậy mà chị Ngà sau khi bỏ một trái duối vào miệng nhần lầy nhần để, lại khen nức nở: